

Dr. med. Kr. Carøe.

Den 10. November er Dr. K r. C a r ø e afgaaet ved Døden.

K r i s t i a n F r e d e r i k C a r ø e fødtes 8. Oktober 1851 i København som Søn af Overlæge Nicolai Christian Carøe og Sophie Cathrine Emilie Thiesen. Efter at have taget medicinsk Embeds-eksamen var han i nogle Aar Reservelæge ved Frederiks Hospital, og 1887 blev han Kredslæge i København, hvilken Gerning han varetog til 1914.

Carøe nærede en levende Interesse for sin Stands Historie og Personalhistorie, og Tallet paa hans Bøger og Afhandlinger herom er meget stort og spredt viden om i danske og udenlandske Tidsskrifter. Hans Hovedværk er »Den danske Lægestand«, der i fire Bind behandler Standens Personalhistorie i Tiden 1479—1900, og som udkom i Tiden fra 1904 til 1909. Senere fremkom »Studier til dansk Medicinalhistorie« og »Medicinalordningens Historie indtil Sundhedskollegiets Oprettelse 1803« foruden hele den lange Række Afhandlinger, hvoraf en ikke ringe Del har set Lyset i nær-værende Tidsskrift. Under Trykning havde Carøe ved sin Død det kirurgiske Akademis Matrikel, et Arbejde han glædede sig til at faa frem. For en Maanedstid siden tilbød han under en Samtale med Forfatteren af disse Linier, at Samfundets Medlemmer maatte faa dette Arbejde til halv Bogladepris, et Tilbud, som jeg paa Samfundets Vegne med Tak modtog. Om dette Tilbud nu efter hans Død kan realiseres, er maaske tvivlsomt.

Carøe blev 1910 Medlem af Samfundets Bestyrelse, og har neppe siden sin Indtræden forsømt et eneste Bestyrelsesmøde, ligesom han ogsaa var en flittig Gæst ved Mødeaftenerne. Han var ogsaa meget interesseret i Tidsskriftet, og hans mangeaarige Erfaringer, indhøstede ved Redaktionen af medicinske Tidsskrifter, kom i mange Tilfælde vort Tidsskrift til gode. Et Udslag af hans Interesse for Samfundet var ogsaa hans Tilbud af Restoplaget af »Den danske Lægestand«, som Samfundet nu ejer.

Carøe var et overordentligt elskværdigt Menneske, en fint kultiveret Skønhedsdyrker og Kunstsamler. Hans dejlige Ungkarleghjem i Sølvgade med Udsigten over Kongens Have til Rosenborg var præget af fin, gammeldags Smag og Kultur. Han førte ingen Selskabelighed i disse Stuer, ligesom større Selskabelighed i det hele var ham noget imod, men det var hans Lyst at se en enkelt eller et Par gode Venner hos sig om Aftenen i hyggelig og fornøjelig

Samtale om Bøger, om Kunst og om hans Minder. Vi, der har haft den Glæde at høre til Carøes nærmere Venner, vil aldrig glemme disse stille Timer i de skønne Stuer, der passede saa inderligt nøje om hans Person.

Under stor Opmærksomhed fra alle Sider fejrede Carøe den 8. Oktober sin 70-Aars Fødselsdag, og den 1. November overbragte en Deputation ham Meddelelse om, at Universitetet havde udnævnt ham til Doctor medicinae honoris causa, en Hædersbevisning, som glædede ham meget. Carøe havde tidligere afslaaet at modtage Dekorationer, og Professortitlen, som allerede for en Del Aar siden blev ham tilbudt, ønskede han ikke at bære. Den sjældne Udnævnelse til Æresdoktor, en Udnævnelse der maa siges at være fuldt fortjent, kunde den beskedne Mand ikke afslaa, og den udtrykte jo ogsaa i højere Grad end nogen anden Udmærkelse de taknemlige Følelser, som hans egen Stand nærrede overfor ham.

I det sidste Aarstid var Carøes Helbred svækket. Hans Nerver taalte ikke længere at arbejde, og selv en kortvarig Sysselsættelse medførte Svimmelhed og Synsforstyrrelser. Han, den myreflittige Mand, var tvungen til Uvirksomhed. og hans Livs eneste Opgave var taget fra ham. Han blev modløs, og hans før saa friske Lune forlod ham. Han, der igennem mange Aar havde været daglig Gæst i Arkiver og Biblioteker, var nu tvungen til at sidde uvirksom hen, i den Grad uvirksom, at han daarligt taalte at læse en Avis. Hans Liv blev en Byrde for ham, og ofte sagde han, at det aller værste var, at han ikke kunde se, at han snart vilde faa Ende paa det, thi han sov og spiste godt. Det apoplektiske Anfald, der ramte ham tre Dage før hans Død og som straks sendte ham ind i Dødens Bevidtløshed, kom som en Fredens Engel for ham.

Et fint og godt Menneske, en trofast Arbejder og en trofast Ven har sluttet sin Livsbane, og i Ærbødighed sænker vi Fanen over hans Grav i hjertelig Tak for alt, hvad han har givet os.

H. Hjorth-Nielsen.

Bog anmeldelser.

Købstædernes almindelige Brandforsikring. Brandforsikringens Udvikling og Repræsentantskabets Virksomhed i Aarene 1871—1920. København 1921. 265 Sider.

Dette Skrift er udsendt i Anledning af, at der i Aar er forløbet 50 Aar, siden det ved Loven af 14. Maj 1870 oprettede Repræsentantskab traadte sammen for at overtage den øverste Styrelse af Brandforsikringens Anliggender, der hidtil alene var udøvet af Justitsministeriet. Bogens første og største Afsnit danner en af Direktør K. Hammerich udarbejdet Redegørelse for Virksomheden i det forløbne Tidsrum. Sagligt og dog selv for udenforstaaende